BELÄGRINGEN AF KORINTH.

AF

LORD BYRON.

----------- ÖFVERSÄTTNING. -----------**STOCKHOLM,** ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM, JOH. BECKMAN, 1854.

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta verk av Byron översattes av Talis Qualis, signatur för C. V. A. Strandberg.

Boken, som tillhör Harvard Library, har scannats av Google Books. Den anpassades och OCR-tolkades för Projekt Runeberg i januari 2014 av Bert H.

Erinran.

Turkarnes stora armé under befäl af storviziren (år 1715) fann det lämpligast, för att öppna sig väg till hjertat af Morea och företaga belägringen af Napoli di Romania, den vigtigaste platsen i hela landet, att först och främst angripa Korinth, som underkastades flera stormningar. Då garnisonen allt mer försvagades och guvernören insåg omöjligheten af att försvara sig mot en så öfverlägsen styrka, beslöt han att parlamentera; men under det man underhandlade om vilkoren råkade händelsevis ett af turkarnes magasiner med sex hundra fat krut att springa i luften, hvarvid sex eller sju hundra man satte lifvet till. Detta väckte de otrognas förbittring till den grad, att de eröfrade fästet och läto största delen af besättningen, tillika med guvernören signor Minotti, springa öfver klingan. De öfriga, jemte den tillförordnade krigskommissarien Antonio Bembo, blefvo gjorda till krigsfångar.

History of the Turks, 3:dje del. s. 151.

*

Aderton hundra och tie år Efter det Frälsaren låg på bår For vårt sällskap lätt i hågen Till häst öfver land, på köl öfver vågen. Det gick präktigt, må ni tro, Öfver höjder och vad och bro, Knappt en dag fick fålen ro. låg man än i skjul och hålor Nog kom sömnen på mjuka sålor; Om man på hårda kappan käck Sträckte sig, eller på hårdare däck, Eller på strand i mjuka säfven, Eller med sadeln till örngott äfven, Kry man stod med morgonen opp; Ord och tankar lösa foro, Helsa hade vi och hopp, Mycket bestyr, men ingen oro.

Folk det af alla sekter fanns: En hade fingrat sin rosenkrans, En i moské sin Gud fått dyrka, En uti en vanlig kyrka, Andra trodde på intet — men Aldrig stöter du på igen En skara brokig och glad som den.

Men somliga i grafven gästa Och några skilt sig från sin nästa Ocb andra stiga fram med mod På bergen kring Epirus slätter, Ett upprors trotsiga vedetter, Som återgälda våld med blod; Ett par på fjerran kuster vandra Och hemma tråna några andra; Men aldrig mer vi stöta hop På vägarna med glam och rop.

De foro lätt, de dagar alla, Men nu, när de allt tyngre falla, Så snudda tankarna igen Som svalor öfver vattnet änOch själen genom rymden kalla På nytt till alla jordens hörn, Den flyttande gäst, den vilda örn. Och det är detta just, jag anar, Som gör att jag för ofta manar De få som lyssnat till min sång Att fjerran följa mig på min gång.

Fremling — lånar du mig ditt öra Till Akro-Korinth vi sällskap göra.

*

1.

Fast år och åldrar, ring på ring, Och storm och örlig svept omkring Korinth, så står ännu det fästet, Det gamla gråa frihetsnästet. Och ingen jordstöt i sitt lopp Och ej orkanerna i topp Den klippan ur sitt fäste skrufvat, En slutsten i ett land, som kufvadt Ännu med stolthet ser dit opp, Ett gränsrör, der mot begge landen Sjön rullar purpur öfver sanden,Som för att sammanföra den, Fast han får krypa ner igen. Men kunde allt det blod der flutit, Från det Timoleons broder gjutit Och persern, som fick fly med harm, Ur jorden sprutas, ur en barm Som sväljt den röda drycken varm, Så skulle som ett haf det bryta Förbittradt öfver näsets yta: Och kunde alla slagnas ben Man stapla i en hög allen, Den pyramiden skulle ränna I mäktig täflan, var du viss, Igenom skyn långt förr än denna Tornhufvade Akropolis.

2.

Uppå Cithärons ryggrad glimma Två gånger tie tusen spjut Och nedanföre går en strimma Af tält från ömse stränder ut; Halfmånen strålar segerlycka På moslems linier öfverallt Och mörka spahis framåt rycka, Som skäggig pascha har befallt,Och lika långt som ögat hinner Turbaner man på kusten finner: Araben sadlar öcknens gäst, Tartaren kastar om sin häst, Sin boskap turkomanen lemnat Och knäppt en krokig sabel på; Och täta salfvor dåna så Att hafvet sina skrynklor jemnat. Löpgrafvar öppnas, dödens klot Far hvisslande i båge mot En mur som splittrar sig i smulor För stöten af de tunga kulor; Men svaret skickas derifrån Med samma fart och samma dån, Och öfver krutrök, slätt och kullar Det grofmält till osmanlis rullar.

3.

På nära håll, ja! närmast till De utanverk man storma vill, I krigets svarta konst den främste Ibland osmanernas förnämste, Så oförskräckt som någon var Som lagrar på ett slagfält skar;Med sporrarna i hingstens sida Hvarhelst han såg en plats att strida, Der utfall gjordes och der lätt Den käckaste tog till reträtt; Och när ett angrepp förolyckats Mot skansarna, som väl bestyckats, Som en raket att sätta mod I knekten, om han modfälld stod; Och första mannen, i en skara Som Stambuls sultan ära gör, Att på ett fält i spetsen vara, Handtera lans och rigta rör Och svipga sabeln som soldaten — Var Alp, den välska renegaten.

4.

Han från Venedig bördig var, Der slägten fordom stått i ära, Men vorden biltog nu han bar De gamla vapen och de kära Emot sitt land, och tog koftan Och knöt kring hufvudet turban, Korinth var i Venedigs händer Så väl som Greklands andra länder;Och nu bland dem som samma hat Till Grekland som Venedig kände Han trädde upp som renegat I nitets lågande ornat Som vanligt är med nyomvände, Hos hvilka minnen utan ro Af tusen oförrätter gro. Ej mer var honom fosterstaden »Den fria» — hvilket namn man vet Hon skröt med — se'n för brottslighet Han blifVit stämplad på de bladen Den smygande åklagarmakt En qväll i »lejongapet» lagt. Han kom med lifvet undan lyckligt Och tog till vapen eftertryckligt Och till profetens fana gick — Hvad djupt Venedig ångra fick — Och ryckte korset i det djupa, Beredd att hämnas eller stupa.

5.

Coumourgi — som när han gick hän Fick afstå lagern åt Eugene Vid Carlowitz, der bland de siste Den väldige sin bana slötOch icke alls sin död förtröt Men att de kristna segra visste — Coumourgi, som ej glöms så fort, Den siste som betvingat Hellas, Om ej (hvad förr Venedig gjort) Det kan till frihet återställas — Det är nu hundra år se'n han Åt moslem landet återvann; Då stod af bären som han hade Dess förtrupp under Alps befäl, Som skötte

denna post så väl Att stad på stad han ödelade Och visade med näbb och klo Sin fasthet i sin nya tro.

6.

Och kulor regnade i skurar Kring sönderskjutna verk och murar Och kretsade i långa hopp Från batterierna dit opp, Och knallen studsade som åskan Ur heta mörsare i brådskan; Men innan bomben springa hann Det kunde hända hvalfvet brann,Och när det störtade tillsamman Som för en stark vulkanisk stöt Ur brakande ruiner bröt I hvirflande kolonner flamman: Ett stort fyrverkeri, som strax Sprang sönder uti gyldne ax Och skjöt mot fästet, hvilket bergat Sin sol i sammanpackad rök. Som lik ett töcken långsamt strök Utefter hvalfvet svafvelfärgadt.

7.

Men icke för att straffa blott Och hämnas renegaten lärde Osmanerna hur han förstått Att skjuta bresch, som de begärde; Ty inom dessa murar var En hittills honom vägrad qvinna, Som nu han hoppades att vinna Ifrån en obeveklig far, En far, som hade skilt de tvänne Då Alp som kristen bedt om henne, I bättre tider, nu förbi, Då ren ifrån förräderiHan i gondolen eller salen Främst strålade på karnevalen Och sina serenader sang, Så glödande, så fosterländska Som någon som vid midnatt klang Ännu for en italienska.

8.

Det troddes allmänt hon var hans, Ty fast ett mål för mångas dyrkan Francescas hand ännu af kyrkan Vid ingen annans sammanbands; Och när till hednisk strand om natten Lanciotto for på Adrias vatten Från flickans läppar löjet vek Och hon vardt drömmande och blek, Gick oftare till bikt och prester, Men sällan på maskrad och fester, Och fanns hon der ett ögonblick Så var hon vårdslös i sitt skick Och lyfte knappast på sitt öga, Som aktade triumfer föga Men liknöjdt öfver rummet gick;Och uttryckslöst hon sjöng romansen Och flög ej mer med mjukt behag Emellan paren, som af dansen Knappt hade nog vid ljusan dag.

9.

Af staten sänd att värna landet, — Som, medan Sobieski stod Vid Budas mur och Donaubandet Och qväste turkens öfvermod, Venedig ryckt i sina händer Fråu Patras till Euboeas stränder — Minotti styrde hjeltesint Som dogens ombud i Korinth Då fredens lugn än för minuten Mot sitt förglömda Grekland log Och vapenhvilan ej var bruten Som först det hedna oket tog Från landet, ack! och snart bedrog. En dotter var den gamle nära; Och sedan Helena sin borg Och man förlupit, för att lära Hur brottslig kärlek aflar sorg, Ej fagrare gestalt än denna Det gamla Hellas lärt att känna.10.

Ett svalg är öppnadt, muren sprängd, Och innan nästa gryning skälfver Den främsta stormkolonnen hvälfver Kring block som skjutits ner i mängd. I leder står en utvald skara Tartarer jemte museimän, Den der »förlorad» *heter* bara, Men bjuder trots åt döden än Och hugger väg med krokig klinga Och grusar den med lik förvisst, På hvilka närmsta man får springa, Med den till fotspjern — som föll sist.

11.

Nu är det midnatt. Öfver bergen Står månen trind och kall om hyn, Och blånadt krusas hafvets bryn, Och himlen hänger, blå till färgen, Liksom en ocean i skyn Med gnistrande arkipelager I vild och öfverjordisk dager. O! hvem har velat åter hit, Som stirrat in i deras skålar?Och hvilken ville icke dit Och flyta hop med deras strålar? Åt ömse håll låg sjön så ren, Så lugn som luften under natten Och vätte knappt en kiselsten, Men plaskade som bäckens vatten. Och vindens bolster var på våg, Baneret utåt stången låg Och ofvanom de tunga vecken I silfver sken halfmånens tecken. Det var så tyst: men efterhand Man hörde vakterna som skreko Och svaradt utaf bergets echo Ett häftigt gnäggande ibland. Ett sorl igenom lägret rördes, Som löfvens prassel i en lund, Då muezzin plötsligt ropa hördes Till stilla bön i midnattsstund; Och klangen uppsteg öfver tälten, — Som klagade en gast på fälten — Melodisk, men så rädd, så vek Som när en sommarvind på lek Ur harpan långa toner spinner Dit ingen mensklig tonkonst hinner.Men i Korinth lät detta ljud Som undergångens förebud Och var för angreppshärens öra Ej mindre aningstungt att höra: Ett ljud som faller hastigt på Och kommer pulsen först att stå Men bulta dubbelt hastigt medan Man blyges åt sin svaghet sedan — Som när det klämtar till, om än Det icke ringer för en

vän.

12.

Alp hade fått sitt tält vid stranden; Nu var det tyst och bönen slut Och poster voro satta ut Och inga göromål för handen. En natt af ångest till — och så Hans hämd och kärlek, båda två Fördröjda och åsidoställda, De långa själsqval skulle gälda. En slummer skulle nog gjort godt Förrän vid blodigt värf han stått, Men tanken rullade i natten Oroligt som ett upprördt vatten.Der stod han ensant, oberörd Af islams ifver att få bana En väg till korset och till skörd För Mahomets, profetens, fana Samt offra sig, en hjelte god, Förvissad, att i paradiset Hos huris hemta segerpriset; Ej heller kände han det mod I fosterländska hjertan brinner, Som kunna slösa med sitt blod När det för fädrens torfva rinner. Han stod mot sitt förrådda land Som renegat och skydd af alla, Och ej ett hjerta, ej en hand Han kunde sin förtrogen kalla. Sin trupp den tappre följdes af För det han byten tog och gaf Och var bland dem som väl förstodo Se deras lynnen rätt till godo; Dock var det blod i honom rann Så godt som synd i deras tycke, De unde honom knappt ett stycke Berömmelse som museiman, Ty i den nye saracenen Var lätt att vädra nazarenen.De visste ej att stolthet kan Förvrida en förnärmad man, Att hat kan göra hjertan vilda Som varit böjliga och milda, Att rigtningen blir hätsk och skef Hos den som hämd till affall dref. Han ledde dem — ooh som den främste Man leder till och med de sämste: Ett lejon på schakalen rår, Schakalen vädrar upp, *det* slår, Och tjutande går sedan svärmen Att gnaga knotorna i värmen.

13.

Hans hufvud brann och pulsen gick Så konvulsiviskt, så otroligt, Han vred sig på sin bädd oroligt Och knappt en enda blund han fick, Ty slumrade han till, så stördes Hans sömn af minsta knäpp som hördes. Turbanen klämde pannans rand Och tung som bly hans rustning tryckte, Fastän han tagit mången blund Så påklädd, när och hvar han tyckte,Ja! utan säng med himmel på, Om ej en sämre mark och himmel Än den han hade råkat få Till lägerbädd i detta hvimmel. Det blef för qvaft, han måste ut Och se om natten toge slut. Så vankade han kring i sanden, Der tusen slumrade på stranden; De sofvo — hvarför kunde han Ej sofva som gemene man Som voro mest i hets och fara? De drömde lugnt om byte bara, Då han bland tusen, som kanske Nu njöto sömnens sista gåfva, Fick gå der ensam vakande Och afundsjuk se andra sofva.

14.

Men i den friska nattens sköt Begynte hans beklämning vika, Och luften, lugn men sval tillika, Balsamisk kring hans panna flöt. Bakom låg lägret — framför stänkte Och bred och hundrabugtad blänkteLepantos golf; och der låg snö På Delphis brant, ännu densamma Fast tusen somrar gått med tö Och värme öfver berg och sjö. Nog smälta vi för tidens flamma, Men icke d*en*. Slaf och tyrann Ha spolats undan på hvarann; Men denna lätta, hvita slöja, Som man deruppe ser igen, På skroflig klippa hviftar än När åren städer undanröja: En hätta lik, hög som en sky, En gammal svepduk och dock ny, Som friheten deruppe spände När hon till Hellas ryggen vände Men dröjde sörjande en stund På gammal kär profetisk grund. O! hon går stundom än i qvällen På altargrus och hedar fram Och sina minnesdigra ställen Hon visar för en sjunken stam; Men der blir ingen hjelp i nöden Förrän de dagar åter gry Som sågo persern häpen fly, Spartanen leende i döden.15.

Men trots sin flykt och sina brott Alp denna tid i minnet egde; Och der han gick och öfvervägde Den tid som var och den som gått Samt tänkte på de stora döde Och deras afundsvärda öde, Hur lumpet syntes icke då Det hjeltenamn *han* kunde få, Som bland turbaner sabeln lyfte, En trolös landsförrädare, Och, om det lyckades, hans syfte, Dertill en tempelhädare! Så gjorde ej den slägt han trodde Eörmultnad under honom bodde: Dess phalanx ryckte ut ibland, Men då till skydd för hem och land; Och derför lefde de i döden Och deras namn i vinden klang Och sorlade i bäckens flöden Och mellan skogens stammar sprang; Den ensliga, den stumma stenen Sjelf räknade sig slägt till benen;Och deras andar svepte fram I fjellens dimma, deras minne I källans skimmer gömdes inne Och med de minsta vatten samm. Ännu, trots bojor och förfaran, Så tillhör landet dem och äran! Ja! det är verldens lösen än Att vill man en bedrift af ära Går man hos Grekland först i lära Och trampar liksom invigd se'n På ofrihet och envåldsmän Samt störtar glad mot sina öden Och vinner frihet eller döden.

16.

Men Alp gick stum vid hafvets kant Och tankfall i den svala natten. Sin ebb och flod har ej detta vatten, Men rullar evigt likadant; Och huru bölja må jaga bölja De knappt en famnsbredd af landet skölja, Och månen aktar icke på Om de komma eller gå, Ty den blåa sjön, med sunden, Är ej alls vid honom bunden.Och klippan blottar sin fot med flit Och ser ut öfver svallet som ej når dit, Och det ligger ett bräm af skum dernedan, En linie dragen för längesedan; En strimma af den gula sand Skiljer hafvet från grönan strand.

Der gick han, åt sin hämd försvuren, På ett karbinhåll nära muren, Och derest han ej osedd gått Man hade väl fyrat ett enda skott? Stod trolöshet på post derinne Förlamad i hand ooh med liknöjdt sinne? Hvem vet? men ingen blixt det sken Från muren, och ingen kula hven, Fastän han ett bröstvärn nalkats hade Som beherrskade porten åt hafvet till Och närapå hörde, om han stod still, De buttra ord skiltvakten sade Och slamret af hans steg, der han På stenarna gick af och an. Och han hundar såg, de svultna djuren, Hålla sin karneval nedanför muren Och morrande gnaga liken till bens Så de hunno ej med att skälla ens!Frän en tartarskalle de slitit svålen,

Som man skalar ett fikon som moget är, Och hvita knaprade tänderna der Få den ännu hvitare hufvudskålen,

Som gled mellan tänderna in med smak; Men när kalaset var rigtigt njutet Mumsades der i sakta mak Och de orkade knappast stå på slutet,

Så grundeligen de förstått

Att frossa på dem de till nattmål fått.

I sanden rullade turbaner*

Få dem kände Alp sina veteraner;

I grönt och i skarlakan shawlen var Och på hvarje svål satt en hårtofs qvar, Den öfriga delen var rakad och bar;

Men testarna kring käken hängde Då svålarna i svalget sprängde.

En gam med vingarna slog en varg Yid vattubrynet, längst in i viken;

När vargen hungrig kom och arg Han skrämdes af hundarna bort från liken, Men slog sig ner på en häst, som han såg — Af fåglar hackad — i sanden låg.17.

Alp vände sig bort frän den fasans synen. Han darrade sällan på ögonbrynen Och en döende kunde han se med mod Vältra i det varma blod,

Rossla af törst och sammankrympas,

Men han vämjdes att se de döda stympas. Det är något sublimt som hör faran till,

Låt döden taga hvad form han vill,

Ty rygte talar om sår, om röda, v

Och berömmelse blickar på dem som blöda; Men efteråt — då är tungt att gå På fält med multnande kroppar på,

Der stanken jordens krypfån lockar Och skogens djur och luftens flockar,

Som fröjda sig, hvar på sitt vis,

Att hafva menniskan till spis.

18.

Der står ett tempel i ruiner,

Ifrån en forntid undanträngd,

En två tre kolonner och sten i mängd, Granit och marmor, der gräset skiner.Men ve öfver tiden, som ej lemnar qvar Mer af hvad är än af allt hvad som vari Ja, ve öfver tiden! af allt han fått börja Han skonar ät framtiden nog

för att sörja Så v^l hvad som varit som det som skall blil Yåra barn skola se detsamma som vi:

Stycken af ting som ej finnas mera,

Rainer af qvader frän väsen af lera!

19.

På en kolonn han slog sig ner Och for med handen öfver pannan,

I lutad ställning, som en annan I svårmod man fördjupad ser.

Mot bröstet han sitt hufvud fällde,

Hvars pulsar bultade och svällde,

Och öfver pannans hvita rand Han trummade med sina finger Så lätt och hastigt som din hand På elfenbenstangenter springer Förrän ur strängarna till slut Den fulla tonen klingar ut.

Der satt h&n liksom döf och blind,

Då suckade — jag tror en vind;Men knnde nr en klyft, en hålig,

Tränga en suckan, så mild, så tålig?

Han rätade sig och åt hafvet såg,

Men sjön så slät som en spegel låg;

Han såg åt gräset, men det var stilla, Kanhända var aUt hvad han hört en villa P Han såg åt baneret, det hang mot stång, Der prasslade icke ett löf en gång Och icke en vindpust kändes fara,

Hvad kunde det plötsliga lätet varaP Då såg han åt sidan —• men var det sanntP Der satt en qvinna, en välbekant.

M.

Och han spratt till med större häpnad An om en ovän stått der väpaad.

»Vid mina fäders Gud! hvem är Du, qvinnaP och hvad gör du här Ibland fientliga gevär P»

Han ville korsa sig, men ryckte Tillbaka, och förverkad tyckte Den trossymbol han fordom haft Och samvetet förtog hans kraft.

O Gud! nu kände han på dragen Och växten lånad af behagenFrancesca, hon som engång var Hans hjertas brud i fordna dar.

An stodo kinderna i' blomma,

Fast litet skärare och tomma,

Men löjet, som åt munnens ros Gett lif och färg, var nu sin kos»

Liksom ett haf med stillnad yta Var ögat, ack! men ej så blått,

En frusen våg, som glänser smått Men har ej värme nog att flyta.

En gles tunik kring lifvet slöt,

Men skylde ej den fulla barmen,

Och genom kolsvart hår, som flöt Utför i benor, skimret bröt Utaf den runda, nakna armen.

Förrän hon talade ett grand Så lyfte hon mot skyn sin hand,

Man kunde nästan se det fina Månskenet genom hullet skina.

21.

»Jag ur hvilan mig slet för den vän jag begret Oeh det för min ro och hans salighet,Jag gick genom port» genom

mnr och vakter Och sökte dig trygg i fientliga trakter.

Det står skrifvet, att lejonet flykta får För en jungfru som ren och ostrafflig går;

Och den Herre i höjdene, som så gerna Mot skogens tyrann vill den svaga värna, Oändlig i nåd har beskärmat mig Mot de lägrande fiender på min stig.

Jag kommer — men skulle jag fåfängt vandra Aldrig mera vi se hvarandra!

Betänk, ditt hjertas synd var stor Den stund du din faders tro försvor;

Men kasta turbanen till marken genast Och korsa dig se'n och hlif min allenast,

Ty skurar du dig från den fläcken fri

Så förenas för evigt i morgon vi!»

»Hvar skulle då vår brudsäng stunda?

Der de döende vrida sig under våada?

Ty i morgon vi offra åt eld och svärd Med tempel och allt den kristna verld.

På dig allena och de dina

— Jag svor — skall morgonsolen skina;

Men dig till en ljuflig ängd jag bär,

Der kärleken med glömskan är;Och som min brud du der skall råda Når ja g ännu en gång fått skåda Yenedig föröd mjukadt blott,

När denna arm, som man försmått, Med hugg af skorpioner risat De afundsmän som mig förvisat.»

Nu lade hon sin hand, så len,

På hans — det gick till märg och ben Och kylde ända in i själen Der han stod naglad fast med hälen Och nästan som till döden frös,

Ur stånd att kunna komma lös.

Ur en så kär beröring springer Ej sådan fasa vanligtvis,

Men här blef blodet som till is För dessa smala, hvita finger.

Nu var hans panna feberfri,

Men hjertats värme ock förbi När han fick se, af skräck betagen, De bleka, de förställda dragen;

Nog låg der än ett matt behag,

Men själ det fattades det hela,

Som eljest brukat lifiigt spela Som glittrande vågor en solskensdag.Hennes läppar liksom i döden lycktes,

Här bon talte så andades hon ej mer Och barmen gick ej upp och ner,

De. stannat, pulsarna, som det tycktes; Och under stela ögonlock Hon stirrade nästan vildt, och dock Så rakt framfor sig, som de sjuka Som pläga gå i sömnen bruka —

Och som målade gubbar ibland du ser,

När luftdrag spänuer ut tapeten,

Som otäckt härma verkligheten Vid den flämtande lampan som brinner ner Och tyckas vara på väg att klänga Ner från väggarna der de blänga, Gungande der allteftersom * Draget ruskar tapeten om.

»Men kan min kärlek ej förmå dig,

O! så låt himlens verka på dig!

Ännu en gång — ryck bort den der Turbanen från ditt hår, och svär Att dina landsmän vilja skona,

Så, fastän jordens fröjd tog slut,

Du slippa må att stängas ut Från mig och salighetens krona!Samtycker du härtill, nog har Du än ditt dryga anavar qvar,

Men domarn hälften efterl&ter Och nådens port kan öppnas åter;

Men tveka — och då drabbas du TJtaf den hand du gäckar nu,

Och samma kärlek, du förskjuter,

I evighet dig utesluter.

Ser du, ett moln för månen står —

Och snart det öfver skifvan går —

Men om du, när dess skugga rymmer Och icke längre klotet skymmer,

Ej af ett annat sinne vet,

Så blir Guds hämd knappt timmen yngre, Och tung dim dom, men ännu tyngre Ditt samvete i evighet.»

Och Alp såg nu deruppe fara Det tecknet som hon talte om,

Men af en gränslös stolthet bara Han ieke till besinning kom;

Den första lidelsen var floden Som ryckte med sig återstoden.Han tigga nåd! han blifva skrämd,

Och af en flicka, knappast redig!

Han, förorättad af Venedig,

Ku lofva afstå från sin hämd!

Nej! vore denna stand hans sista Och molnet åskfyldt — låt det brista!

Begrundande och allvarsam Såg han hor molnet åkte fram;

Det for förbi: och från det höga Sken månen klar uti hans öga.

»Nej! komme hvad som komma kan,

— Han sade — si står här en man!

En vide böjes utan fara Och reser upp sig likadan,

Men eken den kan brytas bara.

Allt hvad Venedig heter nu Är mig förhatligt, ntom — du,

Och du skall utan fruktan vara!»

Han såg sig om — men då Fanns bara det blocket hon suttit på.

Hvad! hade hon sjunkitP i luften forrunnit? Det såg han ej — visste ej — allt forsvunnit.Den natten lider dock till slut Och ur sin gråa mantel träder Den nya dagen strålig ut Liksom ett barn i söndagskläder Fast middagen hotar med qvalmigt väder. Trumpeten smattrar, trumman rörs, Förstämdt de vilda hornen skrälla Och fanorna i vinden smälla Och hästar gnägga, surret hörs,

Och ropen: »der ha vi dem!» klinga gälla. Man upp ur marken standaret drar Och blixtrande sabeln nr skidan far Och ställning trumman slår i kretsen. Spahi, turkoman, tartar,

Ner med tälten och fram i spetsen! Sporra, så dammet må stå i sky,

Och ung och gammal, alla, alla De kristna utan skoning falla Och icke en enda lyckas fly När fotsoldaten i breschen bergar Sin skörd och vägen blodig fargarl Hästarna betslade stå på sitt rum, Halsarna krökta och mahnen på ända,Från munlaget dryper det hvita skum, Lansen är lyft och luntorna tända, Kanonerna rigtade, redo att slå Till grus den spillrade mur, den grå;

Och janitscharema anlända Med Alp, hvars högra arm är bar Som klingan på hana scimitar.

Så pascha som khan af stridslust brinner Oeh viziren sjelf man i spetsen finner.

När skottet ger tecken, så lemna ej en Vid lif i Korinth som kan följa exemplet • Ej en höfding i salen, en prest i templet, En härd i hemmet, i muren en sten!

Gud och profeten — Allahu!

Till skyarna stige det ropet nu!

»Breschen är der och stegar äfyen;

Fästet skall vinnas med sabel i näfven!. Den korset, det röda, forst rycker ner Hans vare det bästa hvarom han ber!»

Sä talar Coumourgi, viziren och hjelten, Oeh svaret från rasslande sablar yr Och från tusen fanatiska röster på fälten; Men tyst — nu dånar signalen — fyr!Och som vargar blindvis springa Mot den ståtliga buffelns bringa,

Som med flammande ögon ocb ilsket bot Skakar de spetsiga born ocb stampar Ocb slungar i luften eller förtrampar Den förste som rusar sin död emot:

S& Inpo till storms de dödsförskrifna,

Så blefvo de främsta tillbakadrifna;

Ocb månget bröst i blank metall Besådde marken, sönderskjutet,

Liksom med bitar af kristall,

Ocb kulor gingo oförtrutet Ocb plöjde i den gröna vall.

Der lågo de tappra i räta leder Som för slåtterkarlen det slagna gräs När qvällen står öfver sund ocb näs:

Så sträcktes de främsta mangrannt neder.

24.

Men som hafvets svall du ser Spola stora klippblock ner Dem det länge hålkat under Tills de rulla ner med dunder8å som snölavinen gör Ofver dalen nedanför:

S& Korinths förvägna skara Sktdle duka under, bara För den öfvermakt man fann Jemt ånyo rycka an;

Vek ej, utan föll i massa För de hugg som föllo hvassa, Hand i hand och steg för steg — Döden, endast döden teg,

Stötar, hugg och blixtrar foro,

Och pardon- och segerrop Blandades med skott ihop,

Så att de som fjerran voro Frågade hvarann med oro Om för ovän eller vän Dagens lotter fallit än,

Och om det bebåda skulle Segerlycka eller fall Detta skrän, hvars återskall Genomborrade hvar kulle Och som nådde orterna Salamis och Megara —

Ja! det sägs man hörde skriken Anda i Piraeusviken.Från spetsen till fastet var sabeln full Med blod som sken likt rödaste gull,

Muren var tagen och plundring var lagen Och det tröt icke mästermansgöra för dagen. Förtviflans gälla skri man hör Hvarhelst det roffas innanför:

De flyende i blodet snafva När framåt gatorna de trafva;

Men der det fanns en utväg än Att kunna hålla stånd allenast Så stannade ett dussin genast Och gjorde tappert front igen Och ryggarna mot muren hollo Och höggo kring sig tills de föllo.

Der stod en gubbe — hans hår var hvitt, Men hans gamla arm hade manliga stridt, , Handterat svärdet utan möda Och huggit en halfrund full med döda;

Men utan sår den gamle var,

Fick retirera, det var gifvet,

Men lät ej komma sig på lifvet.

Väl hundra ärr fråi* fordna dar Innnder kyllret gubben bar,Men dessa skråmor, som förderfvat Den gamles skinn, han förr förvärfvat. Hans kropp var stöpt af jern också,

Så knappt de ungas är det mera,

Och fiender han dräpte flera An det fanns hårstrån silfvergrå Och glesa på hans hjessa då.

De haglade, de tunga slagen,

Och mången osmansmoder fick Begråta barn som ej sett dagen När denna klinga forst blef tvagen I turkiskt rödt, det ögonblick Dä han på tjugetalet gick.

Han kunde varit far åt alla Som han såg rundt omkring sig falla; Men efter sjelf han barnlös var Så gjordes barnlös mången far,

Ja! 8e'n hans pojke sist pä hafven Sin bane fick, i blodig vik,

Hans jernhand offrade åt grafven Mer än en hekatomb af lik.

Om sådant skuggorna försonar S& fick Patroklus litet nog Emot Minottis son, som dog Just der Europas strand förtonarOch. jordades på samma kust Der Trojas hjeltar sofva just.

Men hvad finns qvar af dem, som säger Hvar de ha fått sitt hviloläger?

Ej på högen en sten, ej derunder ett ben, Men de lefva i sången evinnerligt re'n.

26.

Under Allahskrän der nalkas en skara Af allt bvad osmanerna tapprast har: Anförarens seniga arm är bar För att snabbare hugga och ingen spara — Blottad till skuldran vinkar den:

Så kännes i strid vår man igen.

Andra i grannare drägt vi finne För att reta fiendens lystna sinne,

Mångas ett rikare fäste är,

Men ingens så guldröd klinga som dennes, Mången turbanen högre bär —

Men Alp på den nakna armen kännes Emellan glimmande gevät!

Ej ett standar man finner gerna Som så att tränga fram förstått,

Ej ett baner som hälften blottSå långt kan locka Delhis kärna:

Den skimrar lik en fallande stjeraa!

Och hvar man än den armen ser Der går det hetast till beständigt,

Der ropas om pardon eländigt,

Hvad dock tartaren icke ger;

Då hjelten, trotsig, tyst och stilla,

Föraktar att en suck förspilla,

Men tittar bara åt om han Fick säkert hugg på närmsta man Och skyler, svimmande, med näfven Det sår han fick i byte äfven.

27.

Den gamle stod förtröstansfull Och Alp han tvang att hejda stegen.

»Gif dig, Minotti! för din egen Och för din fagra dotters skull U

»Nej! det skall aldrig, aldrig hända,

Om du läte mig lefva till verldeus ända!»

»Skall då Francesca, skall den dyra Ditt trots umgälla och din yra?»»Åh, hon är trygg.» — »Hvar? hvar?» -— »Till Herran, Der din förradarsjäl är fjerran,

Sin flygt hon obeflackad tog» —

Förskräckande Minotti log Dä gubben säg hur för de orden Alp liksom segnade till jorden.

»När dog bon, säg?» — »I natt som var —

Ocb dock jag inga tärar har,

Ty af min stam skall ingen qvinna Bli din och Mahomets slafvinna —

Kom hit!» — Det hotet litet halp,

Ty det var redan slut med Alp!

I samma stund Minotti hade

Fätt hämnas mer med hvad han sade

Än sabeln skulle ha förmätt,

Om lägenhet för den han fätt,

Flög ur en närbelägen kyrka,

Den der försvarats länge nog Förtvifladt af en liten styrka ,Som der pä nytt till motvärn tog,

Ett skott, som Alp till marken sträckte.

Man säg ej bar det sig förhöll

Och hvad det var som hjernan spräckte

Förrän han hirrade och föll.Der sprakade ännu en gnista Ur ögat i det allra sista»

Men så sjönk evigt mörker på Gestalten, redan liflös då,

Fastän i lemmarna man tyckte Det dallrade och skalf och ryckte. Han vftndes om: af blod och mull Var barmen och var pannan full Och hjertblod sipprade ur munnen, Nyss tappadt ur den inre brunnen; Men pulsen hade pickat ut,

Från munnen gick ej ut en flämtning, Och ej ett ord, en andehämtning Förkunnade att det var slut;

Och utan tanke på försoning Och utan hopp om Guds miskund Han nedsteg till de dödas boning — En renegat i sista stund!

28.

Under höga skrän de rasa Både fiende och vän,

Här af fröjd och der af fasa,

Drabba så ihop igen;Sablar klinga, lansar b väsa,

Hugg och stötar skiftas än Och de tappra knektar gräsa.

Steg for steg och gård för gård Gör Minotti, stark och smidig, Hvarje tum af platsen stridig Som var lemnad i hans vård; Återstoden af hans skara Delar troget gubbens fara.

Kyrkan står sig, derifrån Kulan kom ur pelarraden Och tog någon hämd för staden Få Venedigs falska son:

Deråt drar sig truppen modig, Huggande en gata blodig.

Ögat vändt mot fienden,

Under dödshugg, en mot en,

Sällar sig den lilla styrkan Till de öfriga i kyrkan För att flåsa ut en stund Inom stenhvälfd tempelrund.

29.

Ett ringa andrum! Framåt trängde Turbanerna med sådan fartOch i en sådan mängd, att snart De återtåget för sig stängde»

Så smal och trång var vägen, aom Upp till de kristnas fristad svängde, Att ville någon vända om Så fann han lederna för djupa Och måste framåt eller stupa.

Han stupade, iften på hans kropp Steg hämnande hans granne opp, Och friska trupper fyllde leder Som knappast hunnit sablas neder, Och trött blef kristna hären vid En jemt och samt förnyad strid. Osmanerna vid porten voro Som, jernbeslagen, höll sig än.

Och dödligt rigtade igen Ur alla springor skotten foro,

Och i de brustna fönsterhvalf Den tjocka svafvelröken skalf;

Men porten börjar gifva vika,

Dess kolfvar krokna, gångjern skrika Den lutar — vacklar — störtar ner Korinth kan ej försvaras merlTid altarbordet helt allena Stod nu Minotti, mörk i håg;

Madonnan ned från duken såg Med ögon strålande och rena»

I hvilka himmelsk kärlek låg;

Så står hon qfver kifvet fjerran Och liksom pekar upp till Herran»

Och der på knä man henne ser Med Gudabarnet i sitt sköte Emot de suckande hon ler Och kommer bönen halft till möte!

Hon log ännu» och englagod»

Fast sidoskeppet flöt i blod.

Men Minotti sitt gamla öga höjde Och korsade sig som till hädanfärd,

Fick tag i en brinnande fackla» och dröjde Beslutsam qvar» fast med eld och svärd Osmanerna rum derinne röjde.

31.

Inunder golf af mosaik I hvalfven lågo lik vid likMed sina namn i stenen skrifna, Af blod oläseliga blifna;

Och vapenskölden deruppå

Och ådrig marmor likaså

Yar blodbestänkt och skyldes då

Af bräckta klingor om hvarannan

Och hjelmar tappade från pannan.

Så lågo döda ofvanpå

Och under kyrkans golf också:

Man såg igenom galler trafvar Af svarta kistor radvis stå Uti de skumt belysta grafvar.

Men ofrid hade trängt sig in Och staplat krut i täta balar Bland benmän utan hull och skinn Längsåt de hvälfda griftesalar: Minotti fästningens förråd För längesedan dit förläde,

Och dit gick nu en svafveltråd, Bet sista värn mot öfverdåd Och öfvermakt som gubben hade.

32.

Men fienderna rycka an Och fåfängt fåkta några man.Som det ej mer finns lif tillräckligt Men hämden lågar outsläckligt Så sargas döden under skrik Och huggas hufvuden af lik;

Och bilderna från muren skuffas Och altarna ker roffas se'n Och så om silfverkärl igen Man ryckes utan hejd och knuffas. Dernäst till hufvudaltaret —

Så praktfull syn de aldrig sett!

På skifvan glimmar än den höga,

Den vigda nattvardskalk af gull Och lyser i de sniknas öga Gedigen, djup och underfull.

I morse gömde den vinet inne Som till Frälsarens blod förvandladt var, Det de kristna drucko med heligt minne Och styrkte till striden så sitt sinne; Ännu finns några droppar qvar.

Tolf höga stakar, genombrutna,

Kring bordet brinna, kring dess list,

Af renaste metallen gjutna:

Det rof, som ypperst är — och sist.Sin band den främste framåt sträckte Och rofvet närapå han räckte,

Men i detsamma smög

Minotti facklans spets till tråden —

Det small!

Och tornet, grafvarna, förråden,

Och turk och kristen i en hög,

Hvad dödt och lefvande j skåden Med dömen upp i luften flög Med en förfärlig knall!

På tegelskurar — sprängda murar — På sjön som hejdade sitt svall —

På berg som hotade med fall Som för en jordstöts tryckning —

På allt som steg till himlens bryn Och hvirfiade i rök mot skyn I gräslig sönder8tyckning —

Såg man att striden, som förut På kusten härjat, fått ett slut.

Men allt hvad löst och ledigt heter Skjöt upp i luften som raketer;

Och mången smärt gestalt och hög, Hopskrumpen till en tvärhand redan,Som kolstybb ned på slätten flög När han till jorden vände sodan;

En ned i golfen singlade Så vattenytan ringlade,

En annan styckvis sjönk i gräset Fast långt omkring på hela näset. Om kristen eller turk det var?

Låt deras mödrar lemna svar,

Som, när de små i vaggan lågo, Med moderskänslans välbehag Få deras stilla slummer aågo Och drömde icke att en dag De fina lempar skulle styckas!

Nu skulle ingen venda lyckas Få reda på sin älsklings drag,

Ty spår det fanns så godt som inga Af ansigtsdrag och former qvar, Blott några flisor, några ringa,

Af ben och skallar der och hvar.

Ett regn af bjelkar marken höljde Och så en skur af stenar följde Som gräfde ner sig, grop vid grop, Och sot och rök var alltihop.

Allt lefvande som hörde skrällen Försvann i blinken: korpen flög,Och hunden, tjutande för smällen, Ifrån de gnagda liken smög; Kamelen trafvade åt skogen, Och oxen slet sig lös från plogen, Med brustna tyglar hästen sprang Och sadelgjorden lossnad hang; I kärret grodans läten svällde Långt mer än vanligt skorrande; I klyftorna, der echo skrällde, Smög vargen skrämd och morrande; Schakalerna i fjerran skällde Och ömkligt jämrande det lät, Ett blandadt ljud af barn som gret Och hund som under piskan gnällde; Och örnen steg i krets på krets Med ruggigt bröst från klippans spets Allt närmare mot solens skifva Ju mera röken sammandrogs Och började i massor drifva Samt knappt ett andrum mera gifva — Så föll Korinth och återtogs!

Anmärkningar.

»Belägringen af Korinth» offentliggjordes i Januari 1816. I Februari skref Byron till en vän: »Jag tror i all anspråkslöshet, att den benägne läsaren tagit en snarare ovanlig och uppsåtligt oregelbunden versbyggnad för slarf och vårdslöshet. Metern är icke lånad från något af mina andra skaldeverk, dem man, som jag tror, tillerkänt så der temmelig regelrigtighet, att mäta efter Byshe ocn efter fingrarna — eller öronen — med hvilka skalderna skrifva och deras läsare räkna. Större delen af »Belägringen» är, tror jag, skrifven i hvad de lärda kalla anapester (hvad jag likväl icke vill gå i borgen för, till den fasaväckande grad har jag glömt min metrik och min gradus); flera verser äro med flit gjorda längre eller kortare, allt efter som det kunnat falla sig och var mig lägligt. Jag vill dermed icke påstå, att detta är rigtigt eller i sin ordning, utan endast, att jag kunnat vara glattare, om jag ansett det fördelaktigare, och att jag var fullkomligt medveten om min afvikelse, ehuru det nu gör mig ondt, då jag onekligen hellre skulle velat behaga än misshaga. Det var min önskan, att i det nya frambringa någonting olika med mina förra försök, och derföre sträfvade jag efter omväxling. Versbyggnaden i »Korsaren» är annorlunda än den i »Lara», den i »Giaurn» olika med den i »Bruden»: likaledes skiljer sig »Childe Harold» från allihop, och jag bemödade mig alltid, att i mitt sista alster åvägabringa någon olikhet med alla de föregående». —

Öfversättaren har i sin tolkning sökt i någon mån mildra urskriftens oregelbundenheter i versbyggnaden, emedan han föreställt sig, dels att de icke utgöra någon nödvändig och väsentlig sida af framställningen, dels ock att de i många fall skulle förefalla svenska läsare opåkallade. Det är också sannolikt, att en noggrann, afsigtlig och så att säga med tumstock afmätt efterbildning af den engelska versens godtyckliga hållning icke gerna skulle undgått att framkalla hårdheter och andra rhytmiska förvillelser. *Tillägg af öfvers:n.*

Aderton hundra och tie år

Efter det Frälsaren låg på bår (s. 7).

Prologen är lånad ur Thomas 'Moores biografiska samling. Byron skickade den juldagen 1815 till sin förläggare, Murray, jemte följande rader: »Jag öfversänder några rader, skrifna för längesedan och ämnade till inledning för »Belägringen af Korinth». Jag hade glömt af dem, och är osäker ännu, huru** vida det icke vore bättre att alldeles utelemna dem; — men det får ni sjelf jemte er synod afgöra». — Moore tillägger: »Verserna äro skrifna i den lösaste formen af denna kringflackande meter, som skaldens beundran för Coleridges »Christa bei» den tiden

förledde honom att tillegna sig; och hans omdöme träffade måhända det ratta, då han ville låta dem förfalla som inledning till sin dikt. Likväl äro de för snillrika och karakteristiska att böra gå förlorade. Fastän han vid deras nedskrifvande andades Piccadülys tjocka luft, ser man likväl tydligt, huru haus inbiUningskraft svärmade vida omkring på Greklands soliga kullar och dalar; och kontrasten mellan dem och det hemtama lif han då förde gaf åt hans erinringar endast så mycket friskare och lifligare fart». —

Moore synes misstaga sig i en omständighet. Byron hade, efter hvad litet nedanföre upplyses, vid den tid då han skref dessa rader ännn icke någon kännedom om »Christabel», och har förmodligen i afseende på versformen tagit sin närmaste förebild i Walter Scotts »Lay of the last Minstrel».

Tillägg af öfoersm.

Och andra stiga fram med mod På bergen kring Epirus slätter (s. 8).

De nyheter jag sednast inhemtat om Dervisch (en af mina amantiska följeslagare) framställa honom såsom stadd i uppror i bergstrakterna, i spetsen för några af de skaror, som under tider af oro gemenligen sätta sig i rörelse i dessa nejder.

Men knnde allt det blod der flutit Från det Timoleons broder gjutit (s. 10).

Timoleon, som i striden räddat lifvet på sin broder Ti-mophanes, tog honom sedermera af daga, för det han stämplade efter envåldet i Korinth, och visade sig derigenom högre skatta pligten mot sitt land än blodsbandets förbindelser.

Tillägg af öfiersm.Och mörka spahis framåt rycka (a. 10),

Spahis äro innehafvare af små turkiska förläningar, eller rusth&ll, och derigeuom förpligtade att inställa sig vid hären, utrustade på egen bekostnad. TxUägg af öfversm.

Sin boskap turkomanen lemnat (s. 11).

Turkomanernas lefuadssatt är nomadiskt-patriarkaliskt Be bo i tält.

Coumourgi — som när han gick hän

Fick lemna lagern åt Eugene (s. 13).

Ali Coumourgi, gunstling hos tre sultaner och storvizir åt Achmet Hl, blef, efter att i ett enda fälttåg ha återeröfrat Peloponnesus från venetianerna, under det derpå följande mot tyskarna, i slagtningen vid Peterwardein (på Carlowitzslätten) i Ungern, dödligt sårad under bemödandet att åter samla sina garder. Han dog dagen derefter af sina sår. Ben sista befallning han lät utgå var om general Breuners och några andra tyska fångars afrattning; och hans sista ord voro: »Kunde jag bara så betjena alla de kristna hundarna!» ett uttryck och en handling närapå jemngod med någon af Caliguks. Bet var en ung man med stor äregirighet och gränslöst sjelfför-troende. När han hörde yttras, att hans motståndare, prins Eugene, »var en stor general», genmälte han: »Jag skall bli en större, och det på hans bekostnad».

Sin ebb och flod har ej detta vatten,

Men rullar evigt likadant (s. 26).

Bet behöfver val näppeligen erinras om, att vexlingen af ebb och flod i Medelhafvet är alldeles omärklig.

Och hvita knaprade tänderna der

På den ännu hvitare hufvudskålen (s. ¿8).

Ben anblick här beskrifves mötte mig sjelf under muren af seraljen i Konstantinopel, i de små ingräfhingar Bosphoren gjort i klippan, der denna som en smal terrass skjuter fram mellan muren och vattnet Jag vill minnas att Hobhouse omtalat det i sina resor. Troligtvis var det Hken efter några uppstudsiga janitscharer. —

Hos Hobhouse heter det: »Ben sinnesstämning som hos oss uppkom genom väderleken, efter det vi förut kännt

oss så rigtigt husvarma, stod i samklang med de intryck vi erforo vid passerandet af sultanernas palats och i det vi kastade enblick pä de dystra cypresserna, som lyfte sig öfver murar fingo se tvä hundar gnagande på en liflös lekamen».

Tillägg af öfvers:n.

Och på hvarje svål satt en hårtofs qvar,

Den öfriga delen var rakad och bar (s. 28).

Denna tofe eller långa hårlock lemnas i den vidskepliga föreställningen qvar, att Mahomet skall draga dem in i paradiset vid den.

Men kunde ur en klyft, en hålig,

Tränga en suckan, så mild, så tålig? (s. 31).

Byron erinrar här i en not om en »träffande likhet», som skall förefinnas mellan dessa jemte följande tie rader och ett ställe i Coleridgee »Christabel»; men tillägger, att han under

författandet af »Belägringen af Korinth» ännu icke hade haft

tillfälle få höra detta otryckta, originella och sköna skaldestycke uppläsas, ännu mindre sett manuskriptet, som väl i fjorton år legat färdigt, men då föist nyligen blifvit honom af författaren sjelf benäget lemnadt till genomläsning. Byrons försäkran, att han icke »med vett och vilja plagierat», synes så mycket mera öfverflödig som, om också en viss likhet skulle ega rum i qjelfva åskåduingssättet af den vindstilla natten, denna likväl på intet sätt är så »träffande», att man der-vid kan förbise den stora olikheten i uttrycksformen för det åskådade. Det för öfrigt särdeles intagande stället i »Christabel», åt hvilket vår skald syftar, finnes anfördt i John Mur-rays stora upplaga af Byrons skaldeverk, s. 126 i noten.

Tillägg af öfversm.

Och tyckas vara på väg att klänga Ner från väggarna, der de blänga (s. 35).

Sommaren 1803, då Byron var i sitt sextonde år, brukade han i förstone alltid återvända hvarje natt till Newstead från sina besök i Annesley, oaktadt man på sednare stället erbjöd honom hviloplats för natten. Han föregaf då som skäl, att han var rädd för de Chaworthska familj porträtterna och inbillade sig, »att de fött groll till honom för den der duellens skull». Moore anser det ganska möjligt, att erinringen om dessa porträtter ingifvit skalden denna skildring.

Som bekant, hade en af Byrons ättefader, William Byron, den 26 Januari 1765 en duell med sin slägtinge Chaworth,ilken duell fick en dödlig utgång för den sednare. En om-iändlig framställning af denna för den Byronska ätten i mer rustbn ett afeeende olycksbådande tilldragelse finnes anförd i ett i utruLondon 1825 ntgifvet arbete: The Life, Writings, Opinions and Times of Lord Byron, l:a delen, s. 4—14.

Tillägg af öfversm.

Ser du ett moln för månen står —

Och snart det öfver skifvan går (s. 36).

Man har sagt mig, att den föreställning, som uttryckee i dessa och fyra nastföljande rader, tillvunnit sig beundran af personer, hvilkas bifall är att sätta värde på. Det gläder mig. Men den är icke ursprunglig, åtminstone ej såsom min. Den återfinnes 8. 122—3—4 i den engelska öfversäitningen af »Va-tliek» (jag erinrar mig icke rigtigt sidan i franskan), ett verk,

som jag förut nämnt om, och aldrig återvänder till, eller

läser, utan en förnyad känsla af tacksamhet. —

Det åsyftade stället innehåller en tillrättavisning som en orättfärdig kalif emottager af en bestraffande genius,

hvars bot- och bättringspredikan slutar med följande'ord: »Du ser huru solen bortskymmes af moln. Men om, när hon återtager sitt sken, ditt hjerta icke undergått förändring, så är den nådens tid du fött dig anvisad för evigt tilländalupen»»

TxUägg af öfvertm.

Man upp ur marken standaret drar (s. 38).

Hästsvansar på en lans utgöra en paschas standar.

Ja! se'n hans pojke sist på hafven

Sin bane fick, i blodig vik (s. 43).

I sjöslaget vid inloppet till Dardanellerna, emellan vene-ti&nerna och turkarna.

Schakalema i fjerran skällde (s. 55).

Jag befarar att jag begagnat mig af en poetisk frihet genom att öfverflytta schakalen från Asien. I Grekland har jag hvarken sett eller hört detta djur; men bland ruinerna i Ephesus hörde jag dem i hundratal. De ha sitt tillhåll i ruiner och äro krigshärar följ aktiga.

*

Renegaten **Alp** i **Belägringen af Korinth** är af samma metall som korsarhöfdingen Konrad — likasom de flesta af Byrons hjeltar äro gjutna efter denne och Gianurn. Hans pathos är hämd och kärlek. Han samlar hela sin själsstyrka, dels för att läska sin harm mot de kristna, dels för att komma i besittning af sin älskade **Francesca**, som är innesluten inom Korinths murar; och han belägrar derföre denna stad, hvars kommendant **Minotti** är Francescas fader. Likasom Konrad har Alp haft ett öppet och ädelt hjertelag; men sorger och oförrätter ha vändt hans hjerta från oskuld, och hans affall från kristendomen är den rågång, der den själens bitterhet, hårdhet och upplösande rigtning tager sin början, som karakteriserar honom såsom hjelten i »Belägringen af Korinth»; dock ljuda der ännu toner från hans ljusa lefnadsepok, toner, som hans trofasta kärlek till det redan före hans trosförnekelse älskade föremålet gång efter annan väcka hos honom. Hans kärlek är besvarad, det vet han; men med en förrädare mot stat och religion kan hon icke ingå någon förbindelse, det vet han också; häruti ligger både hans högsta fröjd och hans högsta smärta; häruti det oblidkeliga öde, som skall krossa honom, och som krossar honom. Hon besöker honom i lägret och besvär honom vid sin kärlek, vid himmelen, att kasta turbanen ifrån sig och göra korsets tecken, men göra det snart:

»Ser du, ett moln för månen står — Och snart det öfver skifvan går — Men om du, när dess skugga rymmer Och icke längre klotet skymmer,Ej af ett annat sinne vet, Så blir Guds hämd knappt timmen yngre, Och tung din dom, men ännu tyngre Ditt samvete i evighet.»

Hvilket djupt drag är det icke, att hon lägger denna vigt på den hastiga, af kärlekens ingifvelse alstrade omvändelsen, på det positivas inspirerade kraft? Men Alp är icke den, som ämnar vända om der hämden kallar; ty för hämden måste sjelfva kärleken gifva vika; och han faller, så snart han af Minottis egen mun fått underrättelse om sin älskades död. Här herrskar en tragisk Nemesis i ordets egentliga bemärkelse.

(**Grimur Th:n Thomsen:** Om Lord Byron.)

*